Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 70. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 15-го КВІТНЯ 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 15, 1982 No. 70. VOL. LXXXIX.

Конґресмен Дервінскі засуджує переслідування релігії в СССР

Вашінгтон. — У вівторок, 23-го березня ц.р., взяв участь в дебатах конгресмен Едвард Дервінскі з Іллінои у Палаті Репрезентантів ЗСА над резолюцією, яка осудила релігійні переслідування совєтським урядом. Резолюцію ухвалено одноголосно.

Резолюція закликає президента Реґена, щоб він домагався від Совєтського Союзу дозволу на виїзд тих п'ятидесятників, які хочуть покинути СССР, між ними членів родини Ващенків і Чмихалових, які, як відомо, є під охороною американської амбасади в Москві.

Е.Дервінскі сказав: „Ця практика (переслідування за релігію) є драматичним прикладом цілковитого нехтування прав людини совєтським урядом, головно тих людей, які хочуть еміґрувати. Тим п'ятидесятникам відмовлено такого права і їх переслідують власті тому, що вони хочуть практикувати свою релігію".

Дервінскі, довголітній член Комісії міжнародних справ в Палаті Репрезентантів, сказав, що прохання п'ятидесятників еміґрувати до іншої країни, де вони могли б свобідно практикувати свою віру, відкинув совєтський уряд і що це становить заперечення совєтської конституції та різних міжнародних договорів, підписаних СССР, які забезпечують свободу релігії і свободу еміґрування.

Конґремен Дервінскі, один зі спонзорів резолюції в Конґресі в справі відновлення Православної і Католицької Церков в Україні, від довгих років взиває Об'єднані Нації і інші міжнародні установи до протидії совєтським переслідуванням осіб католицького, православного, протестанського і жидівського віроісповідань.

„Навіть мусулманська релігія є предметом вмішування й переслідування совєтськими властями, не зважаючи на близькі відносини совєтів з численними радикальними арабськими країнами", — закінчив своє слово конґресмен Дервінскі.

Появилася збірка новелет Дарії Ярославської

Філядельфія, Па. — Тут минулого року з видавництва „Київ" вийшла 192-сторінкова збірка новелет відомої письменниці широких літературних полотен Дарії Ярославської п.з. „Прапор". Проте в розпродажу ця книжка появилася в 1982 році, вже після смерти письменниці.

Свій новий жанр Д.Ярославська характеризує так: „В цьому жанрі не важливе ім'я, тільки подія, ситуація, реакція. Кожна з них творить якийсь мініятюрний малюнок часу, оточення, а чи настрою. В них існує тільки людина із своїм переживанням — вона чи він — на якомусь клаптику землі під сонцем і під зорями".

Цю книжку авторка поділила на дві окремі частини. Перша з них — „У світі вільної думки" вміщає слово від авторки та 25 новелет. У другій частині п.з. „Де пливе Дніпро широкий, де Карпат верхи високі" знаходяться новелети, зміст яких і присвята належить видатним українським одиницям: Романові графові Шептицькому, Олені Кисілевській, Омелянові Михайлові Тишовницькому та Катерині, дружині Трохима (події з 1941 року — УПА). Новелети у цій збірці, — як написала у своїй передмові авторка — „впорядковані за віком, від дитинства до старости. Вони підхоплені по-різному, поважно або з легким гумором".

За Д.Ярославською велике поле творчости, бо досі вийшли такі її повісті, як: „Полин під ногами, „Поміж берегами", „В обіймах Мельпомени", „Її Ню Йорк", „Повінь" — роман-трилогія: „На крутій дорозі", „Острів Ді-Пі" та „Під чужі зорі", як теж „Папороть не цвіте" і остання збірка новелет „Прапор". Готуються до друку повістеві нариси письменниці — „Промінь чужого життя".

Книжку „Прапор" в ціні 12 долярів, що включає поштову пересилку, можна набути, написавши на адресу: Роман Столярчук, 189 Garfield Place, Maplewood, N.J. 07040; тел.: (201) 762-8676.

НОВА ПЛАТІВКА

Лос Анджелес, Каліф. — Мішаний „Український національний хор Кобзар", під мистецьким керівництвом відомого диригента Володимира Божика, випустив нещодавно свою платівку з низкою українських пісень таких композиторів, як Стеценко, А.Вахнянин, Гайворонський, Недільський та ін. Акомпаньює піяністка Л.Вахнянин. Особи, які бажають набути платівку, повинні звернутись на адресу адміністрації хору: Ukrainian National Choir „Kobzar", 4315 Melrose Ave., Los Angeles, Calif. 90029. Платівка коштує 7 дол.

„СОЛІДАРНІСТЬ" ПРОДОВЖУЄ ПІДПІЛЬНУ АКТИВНІСТЬ

Варшава, Польща. — Згідно з інформаціями пресового аґентсва Ройтерс, уряд прем'єр-міністра Войцеха Ярузельского, а зглядно Військова рада національного спасіння, яку очолює Ярузельскі, має намір зліквідувати вільну профспілку „Солідарність" і покликати на її місце іншу, проурядову, яка у всіх відношеннях буде співпрацювати з урядом і буде, як кажуть західні політичні аналітики, „урядовим інструментом".

Між іншим на ліквідацію „Солідарности" вказує також головний коментатор урядової газети „Трибуна Люду" Вєслав Роґовскі, який каже, що в теперішній ситуації навіть трудно було б знайти арґументи для оборони „політично скомпромітованого" робітничого руху і привернення для нього раніших прав. Очевидно, уряд і компартія радо погодилися б на відновлення профспілки „Солідарність", якщо б її лідери перевели основні реформи і зміни, — твердять політичні спостерігачі, але на це цілком не заноситься, не зважаючи на те, що Ярузельскі і його помічники вже кількакратно пробували говорити на цю тему з головою Крайового комітету „Солідарности" Лєхом Валєнсою, який все ще перебуває в ізоляції біля Варшави. До речі, речники Військової ради дозволили родині Валєнси прибути до ізоляційного пункту, чи радше „урядової віллі", щоб провести разом з ним великодні свята, які як відомо, в Польщі і взагалі в країнах Східньої Европи, дуже урочисто святкують. Кореспонденти при тому відмічують, що це вже друга з черги візита Данути Валєнси у свого мужа. Перший раз вона прибула до мужа, щоб показати йому новонароджену дочку Марію-Вікторію, на хрестини якої влада його не впустила.

Під час Архиєрейської Служби Божої на Великдень в соборі св. Йоана у Варшаві з проповіддю виступив сам примас Польської Римо-Католицької Церкви архиєпископ Юзеф Ґлємп, який заявив, що церковні чинники звернулись до Військової ради з кількома пропозиціями, які, у випадку їх прийняття, могли б послужити засобом до загального замирення в Польщі. Між пропозиціями є також порада звільнити з ізоляційних таборів усіх закладників, яким прокуратура досі нічого не закинула і проголосити амнестію для політичних в'язнів. Очевидно, архиєпископ Ґлємп домагався також відновлення вільної профспілки „Солідарність", бо без такої відднови взагалі не можна думати про будь-яке замирення в країні. Церква в Польщі, як відомо, проповідує конструктивний діялог між урядом, Церквою і „Солідарністю".

Не зважаючи на утиски і переслідування, вільна профспілка „Солідарність" все ще веде дуже живу активність і знаходить підтримку у багатьох поляків. Доказом такої активности можуть послужити також нелеґальні радіопередачі „Солідарности", література, летючки, наліпки на мурах міст тощо. Самі поляки були до певної міри заскочені останньою передачею, яка опрокинула всі закиди Військової ради висунені проти профспілкових активістів, розкрила жахіття терору у так званих ізоляційних таборах і передала кілька пісень з часів руху спротиву під час Другої світової війни. За радіостанцією і її керівниками постійно розшукує поліція. Крім того тут і там лунають голоси до сильнішого спротиву, а навіть повстання, проти уряду Ярузельського, що вказує на тривання кризи в Польщі і нездібність уряду розв'язати основні питання життя, кажуть західні дипломати у Варшаві.

Зростають вигляди на розбудову американсько-китайської торгівлі

Вашінгтон. — До ЗСА повернувся після семиденного перебування в Китайській Народній Республіці один з найвидатніших промоторів американської торгівлі із закордоном, д-р Арманд Геммер. Він повідомив у пресі про висліди своєї поїздки та про великі вигляди для торгівлі і взагалі господарської співпраці між тими двома країнами.

Поїздка Геммера до Пекіну була неабиякою несподіванкою з огляду на його тісні господарські зв'язки з Совєтським Союзом, які датуються ще з перших пореволюційних років, коли він подружив з Леніном. Окцидентальна нафтова корпорація, яку очолює вісімдесяткількалітній Геммер, вже мала малі торговельні зв'язки з КНР, але вони були мінімальні в порівнянні із зв'язками з СССР, які вже від років ідуть у більйони долярів. Окцидентальна корпорація, в скороченні Оксі, від років продала КНР невеликі кількости хемічних добрив до Китаю. Два роки тому вона дістала звідти запотребування на 50,000 тонн урії, основного складника хемічних добрив, але ту кількість можна було зразу дістати тільки в СССР. Між СССР і КНР триває довгий і глибокий конфлікт і Геммер мусів не лише повідомити Москву, куди піде їхній товар, але сказати китайцям про походження купованого ними товару. Обидві сторони погодилися на той товарообмін і діло закінчилося з успіхом для обидвох сторін та для посередника. Дальша співпраця Геммера з КНР почалася майже анекдотично. Два роки тому, в часі перебування Денґ Шіяопінґа в ЗСА на прийнятті в Тексасі Денґ перед представленням йому Геммера заявив: „Представлення д-ра Геммера непотрібне. Ми його знаємо в Китаю добре, як того, що допомагав Ленінові. Чому ви, докторе, не прибудете до Китаю, щоб допомогти нам?"

Така пропозиція порадувала Геммера, але забрало два роки й треба було зміни совєтської політики супроти СССР, щоб до тієї поїздки дійшло. Без згоди Москви Геммер був би не важився їхати до Пекіну, бо ж торгівля й контракти з Москвою приносять йому більйони долярів. В Пекіні Геммер, очевидно, відбув довшу розмову з Денґом. Денґ виложив йому в коротких словах політику КНР супроти ЗСА: з Урядом у Вашінґтоні Пекін має непорозуміння і він ніколи не погодиться на достави американської зброї Тайванові. В цьому ділі компромісу не буде. Але, не зважаючи на те, Пекін хоче розвинути якнайбільше господарську співпрацю й торгівлю з американським господарським світом. А це незалежне від політики.

Геммер повідомив, що Оксі вже бере участь у розшуках за нафтовими полями і буде ту свою діяльність поширювати та починати нові ділянки. Геммер при цьому підкреслив, що китайські нафтові резерви мабуть останні й найбільші цього рода резерви в світі. Вже після виїзду Геммера з Пекіну там повідомлено офіційно, що провірені науково дотепер китайські нафтові резерви виносять між 250 і 400 більйонів бочілок. А це значить, що вони найбільші в світі, бо найбільші дотепер провірені резерви належали Савдійській Арабії й вони виносять біля 160 більйонів барилок.

МОСКВА ПОБОЮЄТЬСЯ ЗУСТРІЧІ РЕҐЕН — БРЕЖНЄВ

Москва. — Ніякі засоби масової інформації СССР ще досі не подали вістки про пропозицію президента Роналда Реґена відбути зустріч з генеральним секретарем КПСС. Леонідом Брежневим, в Ню Йорку при нагоді сесії ОН. Президент Реґен виступить на тій сесії з промовою й запропонував, щоб і Брежнєв прибув виголосити промову і при тій нагоді вони зустрілися б.

Пропозиція президента Реґена до тої міри заскочила Москву, що після двох тижнів вона ще на неї не відповіла. Раніше Брежнєв декілька разів висловлював таку пропозицію зі свого боку, але зустріч не могла відбутися з огляду на аґресивні й загрозливі акції СССР у світі. Не зважаючи на ухвали ОН та вимоги світової публічної опінії. Совєтський Союз не тільки не хоче вивести своїх військ з Афганістану, але навпаки зміцнює там свої окупаційні залоги та поширює збройні акції проти самостійницьких угрупувань та проти населення. До збройного нападу на Афганістан долучилося проголошення воєнного стану в Польщі й запровадження там терору проти населення. В такій ситуації важко Президентові ЗСА відбувати будь-які „конференції на вершинах" з аґресором та спричинником конфліктів у світі. Одначе міжнародне положення загострюється і щоб розпочати його злагіднювати Президент виявив готовість при нагоді зустрінутися з Брежнєвом.

В Москві відбула візиту велика група американських релігійних діячів, серед яких були просовєтські ліберали. Група складалася з священиків і світських діячів, а очолював її Маркус Раскін, співробітник американського Інституту політичних студій. Американці запропонували совєтським партнерам розмови в справах про роззброєння та дальший розвиток американсько-совєтських відносин. Совєтські речники прийняли пропозицію.

Американські делеґати зустрілися з відомими політичними діячами СССР, а між ними з Ґеорґієм Арбатовим, головною совєтського Інституту студій ЗСА і Канади та в Вадімом Заґладіним, заступником керівника інтернаціонального відділу в ЦК КПСС. З уст котрогось з них — прізвища домовлено не подавати — американці довідалися, що Брежнєв перебуває на відпустці, тому ще дотепер в Москві не рішено відповіді на пропозицію Реґена. Совєтська сторона висловила побоювання, що президент Реґен та взагалі американська сторона використають прибуття Брежнєва до Ню Йорку й принагідну зустріч з Реґеном для пропаґандивних цілей. Совєтська сторона не подала ніяких ближчих даних про стан здоров'я Брежнєва, а тільки повторила вістки совєтської преси. Совєтська преса останніми днями помістила різні листи й телеграми, що їх мав підписати Брежнєв, що мало б бути доказом його повного здоров'я. Одначе в світі й далі поширене переконання, що Брежнєв мав або серцевий припадок, або удар мозку після прибуття до Москви з Ташкенту.

У світі

ЛІДЕР ПАНГЕЛЛЕНСЬКОГО соціялістичного руху і прем'єр уряду Греції Андреас Папандреу приступив до реалізації своєї чергової обіцянки. В перевиборчій кампанії він обстоював потребу відділити Греко-Православну Церкву від держави. Дотепер обидві установи Церква і держава переплетені своїми функціями і в багатьох випадках себе доповняють. Тепер Папандреу вносить до парляменту закони, які цю пов'язаність та взаємне доповнювання усуватимуть. Церковні записи народин, шлюбів, смертей не матимуть ваги урядових актів, але держава буде вести ті дані самостійно для себе. Буде знесений обов'язок церковних шлюбів, клясифікація позаподружних любовних зв'язків, як злочину, а тим самим судові кари за те, будуть узаконені аборти та впроваджені автоматичні розводи після відповідної кількости років дійсної сепарації. Також закон введе повну й нічим необмежену повноправність усіх віроісповідань та церков. Дотепер Грекоправославна Церква мала упривілейоване становище й була неначе державною релігією.

ВОЄННА ХУНТА В ТУРЕЧЧИНІ заборонила законом протидержавні виступи, до яких вона зарахувала критичні публічні виступи під адресою держави та її провідних одиниць. Колишній прем'єр Туриччини і лідер розв'язаної Республіканської народної партії Булєнт Есевіт виступив з публічною критикою державних установ і за те поліція його арештувала та поставила перед судом. Перед тим Есевіт уже дістав остереження від прокуратури після опублікування його інтерв'ю з телебаченням Голляндії та статті в західньонімецькому тижневику „Дер Шпіґель". Декілька місяців тому Есевіт уже відсидів у тюрмі тримісячну кару за публічний критичний виступ проти уряду. З огляду на повторення цієї самої провини Есевітові можуть тепер присудити п'ять років тюрми.

В УҐАНДІ ПОЛІЦІЯ переводить знову широкі арешти. Одного дня арештовано в столиці країни, Кампаля, понад 1,000 осіб. В часі арештів і транспорту частину з них поліція побила й усіх арештованих, а серед них навіть важко побитих поліція вивезла в напрямі Ентеббе. Приблизно місяць тому переведено такі самі численні арешти, але арештованих було значно більше як тепер. Арешти є відплатою за напад терористів на бараки війська, наслідком яких загинули п'ять вояків і 67 партизан.

В КУВЕЙТІ ВІДБУЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ ПОНАД 70 т. зв. неопреділених держав, яка між іншим розглядала положення на Середньому Сході, арабсько-ізраїльський конфлікт і єгипетсько-ізраїльський мировий договір. Учасники конференції гостро засудили Ізраїль, але поминули мовчанкою єгипетсько-ізраїльський мировий договір у відрізненні від попередніх таких конференцій. В кулуарах конференції відбувалися різні розмови, в яких висловлено надію, що після звільнення Ізраїлем Синайського півострова й перебрання півострова Єгиптом, єгипетський уряд знову наблизиться до арабських країн.

ТЕРОРИСТИ З ІТАЛІЙСЬКИХ Червоних бригад ранили пострілами з пістоль трьох італійських поліцистів в Римі, в поблизу приміщення, в якому починається судовий процес проти вбивників колишнього прем'єра Італії, Альдо Моро. Терористи також кинули дві ґранати на поліційне авто, в якому були поліцисти, але одна ґраната не вибухнула, а друга не наробила шкід. На лаві обвинувачених в справі схоплення й убивства Альдо Моро засяде коло 50 осіб, які крім вбивства Моро, в роках 1977 до 1981 доконано 19 інших політичних мордів.

МИРОВА МІСІЯ ГЕЙҐА ЗАГРОЖЕНА

Вашінгтон. — Державний секретар Александер Гейґ відложив поїздку до Буенос Айрес з Лондону, а замість того повернувся для дальших консультацій до Вашінгтону. Причиною зміни його плянів була телефонічна розмова з міністром закордонних справ Арґентини, Нікарором Коста Мендезом, в якій Мендез повідомив його, що Арґентина остаточно відкинула англійські пропозиції компромісу.

При відлеті з Лондону Гейґ заявив: „Я мав у пляні вдатися до Буенос Айрес з метою продовжати наші зусилля в допомозі вийти з кризи. Але постали труднощі, які змусили до зміни тих плянів. Нам піддали нові ідеї і поки обидві сторони їх розглянуть, я маю змогу повернутися до Вашінгтону й звітувати президентові Реґенові, а відтак у короткому часі знову податися до Буенос Айрес."

Англійський уряд Марґарети Тачер погоджувався на пропозицію своєрідного арґентинсько - британського кондомініюм зі спільною участю в адміністрації Фалькляндськими островами, одначе без передання суверенности над ними Арґентині. Спершу Арґентина прийняла ту пропозицію, але в понеділок у вечірній телефонічній розмові з Гейґом, який був у Лондоні, міністер Мендез повідомив про її відкинення. Таким чином поїздка Гейга до Буенос Айрес стала безпредметною.

У висліді зміни становища арґентинського уряду конфлікт між обидвома країнами загострився. Державний секретар Гейґ так сказав про це: „Я думаю, що загальне положення в тому обширі є загрозливе і ця загроза зростає, через що існує невідхильна конечність знайти політичну розв'язку згідно з резолюцією ч. 502 Ради Безпеки ОН". Резолюція ч. 502 Ради Безпеки, винесена 3-го квітня на надзвичайному засіданні Ради, вимагає від Арґентини негайного виведення своїх військ з Фалькляндських островів, припинення будь-яких ворожих заходів та політичної розв'язки проблеми.

З американського боку подають, що британська фльота приспішеним темпом наближується до району островів, а чотири підводні човни, в тому три з атомовим погоном, розпочали їхню бльокаду. В обширі південного Атлантійського океану немає ніяких американських воєнних кораблів, зате Совєтський Союз має там бойовий ескадрон, зложений з п'яти кораблів, та слідкує за рухом британських кораблів і за літаками. З англійських джерел повідомляють, що уряд Совєтського Союзу передає Арґентині інформації про рухи британської фльоти й взагалі збройних сил. Британський амбасадор у Вашінгтоні, Ніколяс Гендерсон вказав на тісну співпрацю арґентинського уряду з Москвою та на факт, що та співпраця зростає.

Дебата на форумі Організації американських держав у Вашінгтоні викликала суперечки серед різних членів тієї загальноамериканської організації з приводу висунення арґентинською делеґацією вимоги, щоб усі члени ОАД підтримали Арґентину й виступили проти Великої Британії.

В Америці

СПІВРОБІТНИКИ ПРЕЗИДЕНТА Роналда Реґена заявили кореспондентам в Кінґстоні, Ямайка, що Адміністрація плянує влаштувати у вівторок, 11-го травня ц.р., спеціяльне прийняття в Білому Домі для колишніх совєтських дисидентів, які, покинувши Совєтський Союз, живуть тепер у З'єднаних Стейтах Америки. Прийняття, на яке запрошений також письменник Александер Солжелженіцин, задумане президентом Реґеном, як віддання пошани тим людям, які в дуже трудних обставинах не завагались поставити спротив тиранії. Як відомо, у 1976 році колишній президент Джералд Форд, на рекомендацію свого державного секретаря Генті Кіссінджера, відмовився був зустрінутись з Солженіиним, щоб не дразнити совєтських лідерів. Реґен, який тоді змагався за кандидатуру на президента ЗСА, критикував таке поступування Форда. Повідомляючи про таке прийняття для дисидентів, речник Адміністрації підкреслив, що Президент вже зустрічався з багатьма совєтськими дисидентами, в тому числі також з дружиною теперішнього в'язня Анатолія Щаранського.

ПРЕДСАВНИКИ ФЕДЕРАЛЬНОГО уряду, які розмовляли недавно з лідером нікараґських сандиністів і теперішним фактичним керівником Нікараґуа Данієлем Ортеґою, були вражені його антиамериканським наставленням і його способом думання про майбутні події в країнах Центральної Америки. Наприклад, коли один із присутніх запитав Ортеґу чи він може запевнити американський нарід, що після отримання економічної допомоги ЗСА Нікараґуа перестане допомагати марксистським партизанам в інших країнах Латинської Америки, Ортеґа відповів, що Нікараґуа ніколи такого запевнення Урядові ЗСА не може дати і Вашінгтон не повинен мішатися до внутрішніх справ країн Центральної Америки.

КОНТРАБАНДА, ЯКА займається перевозом маріхуани з латиноамериканських країн, а навіть з Бразилії до З'єднаних Стейтів Америки через Флориду, знову зазнала удару. Адмірал Денієл Мирфі, який очолює спеціяльну групу боротьби з контрабандою в полудневій Флориді, заявив, що перевіз маріхуани, кокаїни й інших наркотиків з Латинської Америки до ЗСА майже припинився в місяці березні після того, як американська прибережна сторожа повела дуже рішучі заходи проти торгівців цим товаром, виарештувавши спочатку тих їхніх спільників, які займалися відбором маріхуани на американській стороні. В результаті цієї акції ціни на наркотики в Колюмбії впали майже на половину. Адмірал Мирфі однак перестерігає, що боротьба з контрабандою тільки почалася і тому не можна занедбувати дальшої контролі.

ДЕПАРТАМЕНТ СПРАВЕДЛИВОСТИ зупинив дальше розслідування справи проти директора Сі-Ай-Ей Вілліяма Кейсі, кажучи, що висунені обвинувачення є безпідставні. Слідство проти Кейсі розпочалось в січні 1982 року після того, як у газеті „Вашінгтон Пост" появилась стаття проти Кейсі із закидами, що він порушує федеральні закони і репрезентує закордонні держави не реєструючись, як аґент закордонної держави. Вашінгтонська газета мала на увазі, що Кейсі свого часу репрезентував інтереси Індонезії, але американські закони вимагають реєстації тільки тоді, коли репрезентуючий намагається впливати на зміну політики З'єднаних Стейтів Америки в користь репрезентованої ним країни. Директор Сі-Ай-Ей натомість не тільки не впливав на Уряд ЗСА, але навпаки, попередив його про свою тимчасову функцію. Перепитавши 29 свідків у тій справі, Департамент справедливости вирішив припинити справу проти Кейсі і відкинув вимогу покликати спеціяльного прокуратора для дальшого слідства.

СПРАВА ПРОДАЖІ НЮЙОРКСЬКОГО щоденника „Дейлі Нюз" ще й досі нерозв'язана. У справу купівлі включився тепер власник щоденника „Ню Йорк Повст", Руперт Мирдок, який виявив бажання купити газету, щоб сполучити два щоденники в одно велике видавництво. Власники „Дейлі Нюз" і велика частина профспілок та робітники незадоволені зі заходів Мирдока, кажучи, що він хоче знищити газету і перешкодити трансакції, яка вже наближалася до заключного кінця між власниками і тексаським й вашінґтонським бизнесменом Джозефом Л. Албриттоном.

ДЕЯКІ СПІВРОБІТНИКИ президента Роналда Реґена озлоблені на колишнього президента Джералда Форда, що він не зважаючи на свої приходи і заможність, використовує все, що леґально належиться колишнім президентам, включно з обслугою дентиста у Білому Домі. Співробітники кажуть, що не тільки Форд, але багато інших колишніх високих урядовців Білого Дому можуть позволити собі на приватних дантистів і не потребують наражати федеральну касу на додаткові витрати.

ВІРМЕНСЬКА ТАЙНА АРМІЯ для звільнення Вірменії видала публічне повідомлення про перебрання відповідальности за пострілення турецького дипломата Кані Ґунґора, який був господарським атташе при турецькій амбасаді в Оттаві. Таким чином це вже є 20-ий терористичний акт, за який та підпільна організація взяла на себе відповідальність. Міжнародне поліційне бюро в Женеві, Швайцарія, вже декілька разів звертало увагу на високу прецизність, з якою вірменські терористи виконують свої акції. Дотепер тільки декількох з них удалося зловити. Всі акції турецьких терористів спрямовані проти турецьких дипломатів та інших високих урядовців і всіх їх виконано — як про це подали пізніше вірменські комунікати — як відплату за турецькі морди вірменського цивільного населення.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00.
UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢ Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00 Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City N.J. 07303

Шестирічний „злочинець"

Подія, яка сталася у місті Ґейнсвіллі на Флориді, подобає радше на гумореску, як на вістку з кримінальної хроніки. Проте вона удостоїлася великих заголовків на перших сторінках американської і деякої закордонної преси: шестирічну дівчинку судитимуть, як злочинця!

Дві дівчинки, сусідки, одна шести років і друга семи років, посварилися і старша штовхнула молодшу в болото. Молодша, Ненсі, рішила пімститися і за якийсь час, стрінувши свою суперницю Ширлі на автобусовій зупинці — вдарила її патиком по голові. А щоб Ширлі не могла боронитися, то тринадцятирічний приятель Ненсі тримав Ширлі ззаду за рамена. Удар був досить сильний, бо семирічній Ширлі потекла кров з носа. Вона розплакалася і побігла на скаргу до матері. А мати пішла по пораду до адвоката. Можна припускати, що адвокат мав більше на увазі свій гонорар, як здоровий глузд, і порадив своїй клієнтці — заскаржити „злочинну" шестирічну дівчинку до суду, використовуючи той момент, що немудрий закон у стейті Флориди не поставив межі, від якого року життя юнаки й дівчата здатні відповідати перед судом за свої провини.

Суддя теж не виявив великого миротворчого хисту. Замість викликати до себе батьків обоїх дівчаток і сказати їм у своїй приявності замиритися та відкликати скаргу, або замість перевести протягом 15-ти хвилин судову розправу й відкинути ту скаргу, він став на становищі „заприсяженого оборонця закону" і передав справу під суд присяжних. Навіть прокуратор признав, що справа не повинна вирішуватися на терені суду, — але суддя не послухав його, дарма що в міжчасі ті дві дівчинки вже замирилися і згідливо разом бавляться. Суддя пішов по лінії непримирених сварливих матерів, радих процесуватися, — наразившись на поважний матеріяльний кошт і, напевне, насмішки від інших сусідів.

Якщо дійсно прийшло б до судової розправи перед лавою присяжних, де обвинуваченою була б шестирічна дівчинка, то це був би курйоз — перший в історії американського і, мабуть, всього цивілізованого судочинства. На щастя, судові чинники на Флориді прийшли видно до висновку, що годі наражати на сміх всіх здоровдумаючих людей і, за останніми газетними вістками, справу передадуть до родинного суду („Фемілі корт"), щоб він не судив дівчинки, а замирив розсварених батьків, процесовичів, справжніх винуватців великого розголосу тієї маленької справи.

Але ця історія ще раз підкреслила потребу ґрунтовної ревізії американського судочинства: щоб не було можливости судити, як „злочинця" шестирічну дівчинку, що побилась з товаришкою забав, коли водночас справжні злочинці, вбивники і грабіжники, свобідно гуляють на вулицях.

Володимир Душник

БРИТІЙСЬКО—АРҐЕНТИНСЬКИЙ КОНФЛІКТ І МОСКВА

Як можна було сподіватися, британсько-арґентинський конфлікт викликав не тільки велике затривоження у світі, але також виявив „ідеологічний поділ" на тих, хто підтримує Великобританію і тих, хто обороняє політичну інвазію Арґентини Фальклєндських островів, що їх Буенос Айрес перейменував на „Мальвіни („Ляс Мальвінас").

Нічого дивного, що Москва відразу поставила на політичну карту свій політичний престиж і повела пропаґандивний вогонь, ставши в обороні Арґентини, атакуючи Великобританію за її „віковічний колоніялізм".

Виступаючи за деколонізацію колоніяльних народів, Москва єхидно хоче переконати світ, особливо країни Третього світу, що СССР є по стороні пригноблених колоніяльних народів, тоді коли Великобританія і Америка ведуть далі „експлуатаційну" колоніяльну політику.

Це очевидно велика брехня. Британська Спільнота („Коммонвелт") добровільно „розколонізувалася" у повоєнних роках, віддавши повну незалежність цілому рядові колоніяльних народів. Це саме зробила Франція, а відтак Бельгія, Голляндія і Портуґалія. Нинішня Британська спільнота — це вільний зв'язок незалежних держав, яких передусім пов'язує особа суверена, у даному випадку — особа королеви Єлисавети. Канада, Австралія, Індія, Нова Зеляндія, та ще кілька малих держав в Африці і кілька островів-держав в Карaїбському морі, на ділі — це повноправні незалежні держави.

Якщо мова про Совєтський Союз — то це наглядна і незамаскована російська деспотична імперія, яка чваниться „найбільш ліберальними конституціями" та тим конституційним правом, що, мовляв, кожній союзній республіці дозволяє „добровільно вийти з СССР!"

На жаль, західній світ ще далекий від цього, щоб здемаскувати СССР, як колоніяльну імперію. Восени 1980 року, заходом СКВУ, в Ню Йорку відбулася спеціяльна конференція у справі деколонізації СССР, з участю світових конґресів білорусів, литовців, лотишів, естонців і туркестанців. Головними доповідачами були Френк Шекспір, новозатверджений голова БІБ (Борд фор Інтернешенал Бродкестінґ — урядовий департамент для інформацій), та проф. Ричард Пайпс, який тепер є в Крайовій Раді Безпеки. Вони обидва зхарактеризували СССР як колоніяльну імперію, яка раніше чи пізніше піде слідом інших імперій світу.

Як відомо два дні після захоплення Арґентиною Фальклєндських островів, Рада Безпеки ОН винесла резолюцію, осуджуючи воєнний крок арґентинського уряду. Совєтський амбасадор Олег Трояновський стримався від голосування, тим самим виявивши становище Москви. Тепер з хвилею проголошення Англією „воєнної зони на Південному Атлантичному океані, Москва почала вести шалену антибританську кампанію. І в цей час коли британська воєнна фльота пливе в напрямі Фальклєндських островів, — в міжнародній пресі кружляють поголоски про совєтські підводні човни, які Москва висилає у випадку можливої британсько-арґентинської конфронтації.

Для Америки цей назріваючий конфлікт — дуже невигідний і небезпечний. Хоч Арґентина проголошує себе „антикомуністичною" країною, вона часто створює неприємні для Америки ситуації, зокрема по лінії прав людини („поривання" соток людей в Арґентині) та на економічному секторі. Коли Америка запровадила збіжжеве ембарґо проти Совєтського Союзу після інвазії Афганістану, Арґентина демонстративно продавала збіжжя СССР; рівнож вона відмовилася бойкотувати московські Олімпійські Ігрища.

Сьогодні положення Америки тим більше утруднене, тому що Уряд Реґена встановив добрі відносини з новим урядом ген. Ґальтієрі, який навіть пропонував висилку арґентинських військових відділів до Ель Сальвадору. Реґен мав телефонувати до Ґальтієрі, прохаючи його забрати ці відділ з Фальклєндських островів, але — безуспішно. З другого боку, Америка є „кузенкою" Англії і, як вказує історія, Америка все підтримувала Англію, що станеться, правдоподібно, тепер, тим більше, коли Москва в будь-який спосіб буде підтримувати Арґентину.

Василь Маркусь

ІСТОРИЧНИЙ КОНҐРЕС УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ МИРЯН

Відбутий 14-16 лютого ц. р. у Римі Четвертий конґрес мирян, що його організувало Українське Патріярхальне Світове Об'єднання (УПСО), слід уважати історичним, бо досі такого маштабу і з таким змістом не відбулася якась інша католицька мирянська імпреза в діяспорі.

У нас по окремих країнах відбуваються організаційні католицькі з'їзди іноді з цікавою програмою і змістовними доповідями, але вони обмежені чи то крайовими рамками чи організаційним засягом. У 1967 році також у Римі відбулися студійні дні, присвячені ролі мирян в Церкві з ініціятиви Українського Християнського Руху, але кількістю учасників і характером (студійні дні), ця зустріч мала обмежений характер. Проте, опубліковані матеріяли цих днів лишаться цінним вкладом в нашу мирянську релігійну думку. Три попередні конґреси мирян, скликані УПСО (Кастель Ґандольфо 1975, Філядельфія 1976, Ню Йорк 1978), були наче підготовою до Четвертого конґресу в Римі, що своїм характером, участю, тематикою і самим переведенням став досі найважливішим форумом католицьких мирян на поселеннях.

Уже сама проблематика і головна тема — „Українська Католицька Церква назустріч Ювілеєві Тисячоліття Хрищення Руси-України", розбита на чотири сесії, і теми багатьох доповідей, і співдоповідей, визначили найширше коло питань і їхню актуальність, що ними займався конґрес. Конґрес був імпрезою міжкрайовою, тобто мирян цілої Помісної Української Католицької Церкви. Такою була й участь представників, практично всіх наших митрополій, епархій й екзархатів та окремих країн поселення. Пересічно від 150 до 250 учасників прислухалися доповідям і дискусіям на кожній сесії, а в цілому взяло участь в конґресі понад 400 осіб. Серед учасників були Владики, священики, монахині, миряни різного віку і статі. Був це перекрій українського Божого люду від звичайних прочан, які прибули на святкування до Риму, до видатних представників науки, культури суспільно-політичного і церковно-мирянського життя.

Із доповідями чи відповідними словами виступали чотири ієрархи, в тому обидва Митрополити із Америки і Канади, нововисвячений Владика-єпископ з Чикаґо і Владика-екзарх з Австралії, який є духовним опікуном УПСО. Доповіді і співдоповіді виголосили п'ять священиків із різних країн, і стільки ж виступало мирян, у тому числі як гість православний мирянський діяч. Таким чином це був справжній діялог у самій Українській Католицькій Церкві між всіма її складовими частинами, а також частково відбулася зустріч думок хоч на одну важливу тему між українськими католиками і православними (у справі Тисячоліття). До самого перебігу конґресу прислуховувалися ще чотири інші Владики, понад п'ятдесят священиків, кільканадцять монахинь, і вони зі́нову репрезентували різні монаші згромадження та різні країни.

Саме цей факт спільної участи єпископів, священиків і мирян і спільне зусилля зглибити ті самі проблеми нашої Церкви і, не зважаючи на різні підходи й іноді дещо відмінні думки, в принципі далекойдучу однозгідність багатьох доповідачів — слід уважати великим досягненням цього конґресу. Виявилося, що в Українській Католицькій Церкві назрівають спільні думки, оцінки ситуації, а головне — вирівнюється погляд на завдання і перспективи на майбутнє. Затираються ще донедавна сильно підкреслювані принаймні між так званими патріярхальним і „льоялістичним" (також леґалістичним) таборами, визріває більш зрівноважений підхід і спокійне трактування різних поглядів і опіній. Виявляється, що сьогодні українці католики можуть між собою дискутувати і що, властиво, їх і в засадничих справах структурального завершення Церкви більше позицій єднає, аніж роз'єднує. Принаймні в неупередженого обсерватора складалося враження, що постає своєрідна „конверґенція" поглядів й церковної ідеології серед різних груп в Українській Католицькій Церкві.

Між порушеними питаннями, зрозуміло, на перше місце виринула проблема участи і ролі мирян у житті Церкви. Насамперед її розглянено в доктринальному пляні, як це питання розглядає головно Другий Ватиканський Собор, але також, як воно випливає з традиції особливо східніх Церков і Української — зокрема. На підставі цього всього стверджено, що існує не лише можливість широкої й активної участи мирян у різних ділянках церковного життя, але у нашому випадку є на це й велика потреба. Важливо тільки, щоб ця активність була правильно схоплена і відбувалася радше у співпраці з ієрархічним правопорядком Церкви, аніж у розрізі з ним. Важливо також, щоб давня ментальність про виключно клерикальну перевагу й авторитет як найвищу вартість структур і влади поступилася перед поглядом на Церкву як спільноту повноцінних людей з власною відповідальністю і покликанням кожного на своєму місці.

Темі „Наша Церква як помісна одиниця Вселенської Церкви, її стан, проблеми й завдання" присвячено дві доповіді, але аспекти цієї проблеми перегукувалися у багатьох інших виступах. Доповідачі ствердили як позитив започаткування синодального управління, настоюючи на ініціятиві самого єпископату і на його відповідальності за

(Закінґення на стор. 4)

З господарського життя

У Брюсселі, Бельгія, відбулася конференція знавців совєтської економіки. Конференція, на підставі аналізи совєтських статистичних матеріялів ствердила, що ґріш в обороті СССР надзвичайно зріс за останній час. Між роком 1976 і 1980 позички господарських комплексів у державних банках — одні й другі є державною власністю — зросли на 27,6 більйона рублів річно в пересічі, а в роках 1971 до 1975 були тільки 15,6 більйона рублів річно. Емісією грошових знаків, вартістю грошової одиниці; умовинами кредиту диригує в СССР центральна держава, але запотребування кредитів опирається на потребах підприємства і господарських організацій. Совєтський Союз не публікує статистичних даних про випуск банкнотів та їхню суму в обороті й ці дані треба здобувати при допомозі аналізи опублікованих інших даних. Із совєтських даних виникає, що на терені СССР швидко зростає „друга економіка", тобто економіка, оперта на приватній ініціятиві та яка є поза контролею держави. Совєтський уряд боровся з тим явищем жорстокими карами, навіть карою смерти, але останньо серед найвищих кіл у Москві постали сумніви в доцільності такого поступування, бо „друга економіка" в щораз більшій мірі допомагає загальному господарському станові населення.

Дезорганізація світового нафтового ринку поширюється далі. Конференція країн ОПЕК-у рішила обнизити продукцію ропи й члени ОПЕК-у назагал підпорядкувалися цьому рішенню. Одначе це не стримало дальшого спаду цін. Ціни на вільному ринку, де купівля-продаж відбуваються без усяких попередніх контрактів, ціни впали нижче 30 долярів і далі на ринку подача перевищає значно попит. У зв'язку з тим компанії не лише не поповнюють резерв, але навпаки зуживають їх, надіючись на дальший спад цін. Це, одначе, не оберегло їх від втрат, бо теперішні ціни значно нижчі, як вони платили за ропу, що її тепер вони мають у збірниках. Ще більше тратять продуценти нафти, які в деяких випадках не можуть навіть покрити біжучих видатків, що були забюджетовані далеко перед теперішнім спадом цін. Але найгірше може вийти на цьому ОПЕК. ОПЕК — це фактично картель, який диктував арбітрарно ціни, зовсім не оглядаючись ані на ринок, ані на наслідки, які зависокі ціни матимуть для загального господарського життя. Тепер же рішення ОПЕК-у дуже часто є тягарем для деяких членів тієї організації і вони, очевидно, відхилюються від них як і взагалі не підпорядковуються її вказівкам.

Великий попит на пшеницю та на корми, який мав місце декілька років тому, викликав в наслідку поширення засівної площі в ЗСА та великі заходи для поширення збіжжевої продукції в світі взагалі. До таких більших експортерів пшениці як ЗСА, Канада, Австралія долучилися й інші країни, як наприклад, Арґентина, а навіть країни Европейського спільного ринку піднесли свою участь в експорті пшениці. Наслідком того — не лише повністю покрито триваючий уже декілька років збіжжевий попит СССР на пшеницю й корми з боку СССР і КНР, але в шпихлірах лишаються резерви на другий рік. У зв'язку з цим Уряд президента Реґена звернувся із закликом до американських фармерів обмежити свою засівну площу. Американські великі продуценти пшениці заповіли, що підпорядкуються цьому закликові. Одначе, не зважаючи на це, цьогорічні жнива знову можуть бути рекордові, бо атмосферичні опади й погода цьому сприяє.

Центральною точкою плянів президента Реґена в справі так званого нового федералізму було перенесення усіх платностей з Медікейд зі стейтових адміністрацій на федеральні, а зате перенесення з федерального бюджету на стейтові харчових карток та коштів соціяльної опіки (велфер). Переговори з Об'єднанням губернаторів, які почав вести Білий Дім, не принесли початкових успіхів і речники Білого Дому подали до публічного відома, що покищо заходи в цій справі припинені. Саме в квітні Уряд приготовляє внесення проєкту потрібного в тій справі законодавства, але для цього не приготовано ґрунту й Уряд зі свого проєкту зрезиґнував. Едвин Дейл, речник Бюджетового бюра ЗСА, сказав: „Уже перший погляд на календар показує, що ми часово не вспіли. Одначе ідея такої заміни ще й далі актуальна..." Хоч президент Реґен і надалі підтримує свої первісні ідеї про перенесення якнайбільше функцій на стейтову адміністрацію, але наскільки це пощастить перевести, сьогодні ще не можна сказати.

Американські ощадностеві й позичкові інституції, з яких 3,200 забезпечені федеральними фондами, й надалі зазнають великих втрат. В першій половині минулого року їхні втрати виносили 1,5 більйона долярів, а в другій половині того року їхні втрати зросли до 3,1 більйона долярів. Майже 85 відсотків тих інституцій зазнали втрат у другій половині минулого року, що значно погіршило положення на тому відтинку.

Автори нововиданих праць і видавництва книжок, якщо бажають мати в щоденнику поміщені безкоштовно вістки про їхні видання, а пізніше — рецензії на ці твори, повинні надсилати редакції „Свободи" по два рецензійні примірники таких новодруків. — Ред.

Євгенія Чайка

КОХАЙТЕСЯ, ЧОРНОБРИВІ, ТА НЕ З МОСКАЛЯМИ...

II

У містечку відчувалося напруження та неспокій серед старших. Підлітки перестали гратися. „Війни" не продовжувалися. Ворогуючі сторони ніби перемир'я підписали, бо припинилися „затяжні бої", „підкопи" та „облоги міст". Натомість ми єдиною лавою почали облягати старших сестер та братів, намагаючись дізнатися, яке лихо привезли в наше місто приїжджі з Москви? Ми боялися щось проґавити і щиро хотіли чимось допомогти.

Скоро ми запримітили, що батьки, у яких замешкали самотні москвичі, повідсилали своїх дорослих доньок, як казали — до родичів. Першим довідався про „евакуацію" дівчат Ломига — права рука Орла. У всі кінці містечка негайно були розіслані „скороходи" у вигляді босоногих хлопчаків, з розпорядженням: усім чимдуж поспішати на тартак!

Коли позбігалися всі „золоті діточки", Орел видряпався на підвищення:

— За кого вони (тобто старші) нас мають?! Та ж я добре знаю, що в наших сусідів немає ніяких родичів, а мені кажуть, що Левантина поїхала відвідати стареньку тітку та її чоловіка. Та в Левантини немає і півтітки, а не то що старенької, та ще й з чоловіком!

— Та й у наших немає!

— І у наших сусідів родичів немає!

Майдан хвилювався! Наступали один-другому на ноги, ліктями промощували дорогу до Орла, щоб доповнити звітування. У декого від надмірного хвилювання аж бульки під носом повискакували, але ніхто на то не звертав жадної уваги і ніяких викликів на герць не було. Було тільки одне нестерпне бажання — знати правду.

І тут Орел показав себе! Він вигукнув: „Я дещо рознюхав! Виглядає так, що приїжджі поводяться дуже загонисто і до наших дівчат підсипаються! Мені сказано слідкувати і разом з вами робити так, щоб москвичі не мали змоги навіть словом зачепити когось із дівчат. Оголошую зустріч для виготовлення рогаток. Дівчатка будуть зносити звідусіль камінці для рогаток. Бій з ворогом розпочався! Стріляти можуть усі, тільки вважайте, щоб в обличчя не поцілити. А тепер розходьтеся!".

Це був наказ справжнього полководця, на нього дивилися із захопленням усі присутні. Орел, відчуваючи урочистість хвилини, гордо випростався і намірився обвести майдан орлиним поглядом, але не встиг — струхнявілі дошки, на яких стояв, розсипалися на цурпалки, і наш герой тільки мелькнув п'ятами і подертою, як завжди, штаниною.

Від того часу в нашому місті не стало життя молодим москвичам. Підлітки хмарою обступали кожного з них, як тільки хто з'явився на вулиці. Робили їм різні збитки. Ось, наприклад, виходить з будинку причепурений „парень", проходить, не вітаючись повз господарів, ступає на доріжку, яка веде на вулицю, і раптом його „рубашка" робиться мокрою як хлющ, — це дівчинка, виполоскавши рушник, виплеснула воду в рів та мабуть засильно мискою хитнула, бо вода вихлюпнулася аж на доріжку в сусідньому дворі.

Або таке: „парняга", розчепіривши руки, перетинає дорогу чорноокій дівчині, але враз зойкає і опускає руки, — це хлопець поцілив у нього камінцем з рогатки.

— Ах, проклятиє хахлята! — верещить „парень". За „хахлят" — на нього з усіх сторін сиплються камінці. Він кричить, погрожує шиї поскручувати, кидається на всі сторони, але нікого не бачить, тому що в Україні буйна та густа рослинність — в ній легко заховатися.

Одного дня в місцевій газеті з'явилося оголошення про те, що бібліотекар просить молодь прийти в найближчу суботу і допомогти йому поскладати в скриньки книжки для перевезення їх у нове приміщення.

У призначену суботу в бібліотеці молоді було більше, ніж книжок! Підлітків не впускали, щоб не плуталися під ногами. Тільки мені пощастило прошмигнути в бокові двері й заховатися за перегородкою, де складалися рідкісні книжки, з яких я на прохання бібліотекаря частенько стирала пил. Але нині в мене й в думці не було щось тут робити, — я уважно прислухалася до розмов хлопців і дівчат, які складали в скрині книжки.

Дивно було дивитися на їхні похмурі обличчя. Вони не жартували, не співали як завжди, коли збиралися разом. Аж ось хтось із хлопців запитав:

— Ну як, дівчата, добре танцювалося з москвичами? Ми мабуть так і не втнемо?

— Та де там! — підхопив другий.

— Такі вихиляси до лиця тільки москвичам, а не нам.

— А нашим кралям видно це до вподоби, бо аж захекались так старалися, щоб „нє ударіть ліцом в ґрязь".

— Хлопці, вгамуйтесь, будьте лицарями! — гримнув на них бібліотекар.

— Гицлі вони, а не лицарі! — вихопилася Наталка — „Козир-дівка", як її прозвали.—Чого це ви так розпатякалися? Ми танцювали з чужими, бо свої штурпаками стояли. То що ж дівчата мусіли навколішках вас благати, щоб запросили до танцю, чи як?

— Не запрошували, бо хотіли подивитися, як наші горлички з чужаками поведуться.

— А ми навмисне з ними танцювали, щоб ви вдруге уважними були до нас.

— Дивись на неї — „навмисне!"

Зчинилася веремія! Крик такий, що вікна почали дзвеніти. Тоді бібліотекар стукнув кулаком по столикові. Коли настала тиша, він почав виразно читати:

„Кохайтеся, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі — чужі люде,
Роблять лихо з вами.

Почувши слово „лихо" — я малощо не вискочила зі своєї схованки!

Москаль любить жартуючи,
Жартуючи кине;
Піде в свою Московщину,
А дівчина гине...
Якби сама, ще б нічого,
А то й стара мати,
Що привела на світ Божий,
Мусить погибати"'.

— Чули, чорнобриві?

— Чули! Не позакладало!—за всіх відповіла Наталка, — тільки нас це не торкається. Нам потрібні москалі так, як собаці п'ята нога!

— Правду сказала! Правду! — вигукували дівчата.

— Нема чого до нас чіплятися!

— Та не всім вони байдужі, — єхидно сказав чубатий хлопець, підходячи до дівчини з довгими косами. — Що скажеш, Галю? Тобі, здається, дуже припав до серця отой, що вибивав камаринського? Я...— ще щось хотів він додати, та не закінчив, бо отримав такого ляпаса від Василя Гаєнка, що якби його не підтримали хлопці, то він так би й гепнув на підлогу.

Василь підбіг до Галини і взяв її за руку. — „Я не дозволю нікому ображати тебе. Це моя наречена — звернувся він до хлопців — завтра ідемо до моїх батьків".

Всі присутні, дівчата і хлопці, вихрем налетіли, почали цілувати, пригортати та вигукувати які тільки знали найкращі побажання молодій парі!

— А ти, Василю, чому таївся від нас — твоїх вірних побратимів, хіба ж так можна? Малощо не створилося бойовище!

— Та про це потім поговоримо, а зараз, друзі, поможіть нам здихатися москвича, — проходу не дає Галочці.

— Допоможемо! Допоможемо! — загули хлопці. Треба порадитись з дядьком Миколою, що робити з цими зайдами. Він уже не раз ставав нам у великій пригоді. Вельми розумний. А зараз до роботи!

Коли почало сутеніти, до мого тата прийшли хлопці, а між ними Василь; привітавшись, вони розказали, як чіпляються москвичі до дівчат. Я причаїлася в другій кімнаті і все добре чула.

— Дядечку Миколо, порадьте, що нам робити з тими нахабами?

— Що ж я вам пораджу? То вже ви самі справляйтеся з ними, як знаєте. А ось у мене до вас є прохання: у нас під плотом виросла велика та густа кропива, та така пекуча, що, як попечешся, то довго пухирі не сходять. Отож, хлопці, допоможіть мені її знищити. Ходім, покажу, де це диво росте. Може й придасться на щось! — хитренько прижмуривши очі, закінчив тато.

Через декілька днів Орел зібрав нас на тартаку і цим

(Закінґення на стор. 4)

Відділ УККА в Честері відбув Загальні збори

Відділ УККА делаварської Округи з осідком у Честері, Па., відбув у неділю, 14-го березня ц.р., звичайні Річні загальні збори.

Збори відбулися у приміщенні шкільної авдиторії при українській католицькій церкві в 3-ій год. після полудня при участі 34-ох членів та кількох гостей.

Збори відкрив голова Відділу Василь Пастушок та ствердив, що на Збори явилася вистачаюча кількість членів, потрібна до важности рішень, після чого попросив присутніх встати з місць та хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять тих членів, що в минулому році відійшли з цього світу. Потім голова попросив присутнього на залі монс. о. Петра Липина, пароха місцевої української католицької церкви, провести молитву.

Після молитви В. Пастушок заявив, що він не буде проводити Зборів і попросив вибрати окрему президію Зборів. На його внесення, підтримане Богданом Малецьким, присутні покликали до президії Степана Біду на предсідника, мґр Володимира Сича на заступника й Ірену Назаревич на секретаря.

Е. Лесик зголосила порядок Зборів, що його присутні одобрили одноголосно. Обрана президія Зборів приступила до дальшої праці.

Протокол із минулорічних Загальних зборів відчитала секретарка Відділу І. Назаревич, що його присутні затвердили без змін.

Першим звітував за Управу голова її В. Пастушок, який обмежив своє звітування до найважніших подій у минулій його чотирирічній каденції на пості голови Відділу. Він зазначив, що не думає бути головою у майбутньому, з огляду на стан його здоров'я та родинні обов'язки. Бесідник вказав, що Відділ УККА в Честері зробив велику роботу в часі його урядування на пості голови, а найголовнішою справою було утворення стипендійної комісії ім. Т. Шевченка, яка призбирала досить грошей з різних імпрез і видала в минулому шкільні стипендії двадцятьом студентам нашої округи. Він сказав, що в касі Відділу ще залишилася певна сума грошей, яка буде збільшена в майбутньому та зужита для стипендій українській студіюючій молоді. Звітодавець вказав також на те, що екзекутиві Відділу вдалося у минулих двох роках відсвяткувати великі Акти 22-го Січня 1918-19 років в історичній будівлі, яка є під окремою охороною повітової управи в Мідії, що зветься „1724 Корт Гавз". Подякувавши всім членам Управи за співпрацю у минулому, бесідник закінчив своє звітування.

Потім звітувала І. Назаревич, яка виконувала обов'язки українського секретаря. З дещо довшим звітуванням виступила Е.Лесик, яка виконувала обов'язки фінансового референта. Бесідниця подала докладний звіт з прибутків та видатків Відділу, при чому вона подякувала своїм помічникам — Володимирові Крамареві і Ярославові Клюкові, які виконували обов'язки збірщиків УКФ. Вона повідомила, що створено окрему комісію при Відділі УККА, яка займається влаштуванням фестивалю української пісні і танцю, що відбудеться влітку цього року в „Ровз Трі Парку" в Мідії.

Марія Кармен звітувала за референтку культурно-освітню і імпрезову, подаючи, що у минулому році було влаштовано академію в честь Т.Шевченка, Листопадову академію та святкування Актів 22-го січня 1918-19 років.

За референта преси звітував підписаний, який подав, що в минулому році він приготовив і опублікував вісім дописів до українських щоденників, „Свободи" і „Америки", в яких описав відбуті імпрези та інші культурні вияви життя честерської громади.

Підписаний звітував також і за Товариський суд, який він очолював у минулому році, зазначивши, що не було жадних скарг, ані зажалень до суду.

За Контрольну комісію звітував її голова Осип Кізюк. Він сказав, що Комісія перевела повну контролю всіх касових книг Відділу і знайшла все в порядку; вона ставить внесення на уділення уступаючій Управі абсолюторії. Внесок цей був підданий під голосування і прийнятий одноголосно.

За Номінаційну комісію звітувала її голова Е.Лесик, яка предложила листу кандидатів до нових органів Відділу. Предсідник Зборів відчитав листу і попросив присутніх висказати свої завваги до неї. Тому що на листі було імя Василя Пастушка, як кандидата на голову в новому Відділі, він ще раз забрав слово і пояснив, що категорично не кандидує і вибору не прийме з причин поданих раніше.

Після десяти хвилин перерви, і тому що не можна було підшукати відповідного кандидата на голову, на внесення проф. С. Микити, підтримане о. П. Липином, піддано під голосування запропоновану Номінаційною комісією листу, при чому місце голови залишено не обсадженим і тією справою займеться нова Управа в найближчому часі. Присутні одноголосно затвердили предложену листу.

До керівних органів Відділу вибрано таких осіб: перший містоголова — Степан Біда; другий містоголова — Михайло Ковальчук, секретар україномовний — Ірена Назаревич; фінансовий референт — Евфрозина Лесик; культ.-освітній референт — Володимир Корчинський; референт імпрез — Ляриса Кий; організаційний референт - Гарасим Маковський; референти суспільної опіки — Олекса Венчак і Дмитро Молодовець; збірщики УНФ — Ярослав Клюка та Володимир Крамар. Члени Управи: Яро Салдан, Володимир Горбовий, Григорій Ціхановський, Богдан Малецький і Іван Федак. Контрольна комісія: Осип Кізюк, Володимир Кузик, Ярослав Качмар і Петро Візняк. Громадський суд: мґр Володимир Сич, Данило Паньків і Осип Бандерський.

Після закінчення вибору керівних органів Відділу предсідник Зборів попросив о. П.Липина провести молитву подяки, після чого закрив Збори о год. 5-ій вечора.

Мґр В. Сич

ПРОПУЩЕННЯ

У дописі „Ухвали продажу Дому і набуття нової посілости" (от) в першому реченні пропущено слова: „УСВТ 'Ч. Січ' Нюарк, Н. Дж." після слова Управа. — Ред.

Св.п. о. Роман Саба

Св.п. Роман Саба народився 23-го вересня 1925 року в Корманичах (Перемишль) в Галичині у батьків Михайла та Теклі Димінської. Вчився у початковій школі в рідному селі впродовж шістьох літ, а сьому клясу закінчив у близькому селі Нижанковичах. В 1937 році під впливом о. Петра Голинського, духовника в Перемиській гімназії, 12-річний Роман, заохочений також своїм братом Іваном, уже Салезіянином, виїжджає до Італії, до Івреї, на гімназіяльні студії. Ідучи за покликом св. Йоана Боско, вступає в 1943 році до Салезіянського Згромадження, зложивши рік пізніше обіти.

В 1947 році завершив свої клясичні студії іспитом зрілости, а в 1952 році зробив докторат в клясичній літературі у Туринському університеті. 29-го червня 1957 року апостольський візитатор св.п. Владика І. Бучко уділює йому тайну священства. Отець Роман працює безнастанно та всевіддано серед української молоді в Кастельґандольфо (Вілля Андрея) до 1959 року. Відтак навчає італійське юнацтво у школах „Мандрійоне" та „Сакро Куоре". Після короткого перебування між італійцями, повертається до рідної молоді, з якою перебуває до хвилин своєї смерти. Учив він латину, греку та українську мову. Крім домашніх занять, о. Роман ще знаходив час викладати в УКУ, українську мову в державних університетах у Римі та Неаполі, був головою українського Відділу в італійській радіовисильні, з якої передавав вісті на рідну землю. Отець Роман був людиною, що не жаліла ні свого часу, ні здоров'я, коли мова про добро своєї Церкви й свого народу.

Взимку 1979 року в наслідок надміру тиску крови стався вилив крови в мозку, що спричинив ушкодження оптичного нерва, через що отець стратив зір в правому оці. В такому стані він жив та терпів три роки.

У 1982 році, в лютому, знову завезено його до лічниці на перегляд стану цукриці та тиску крови. В наслідок чергового виливу крови в мозку та легенях та інших ускладнень стан здоров'я значно погіршився. 16-го береня о. Роман упокоївся у Бозі.

Похорон відбувся в каплиці Малої Семінарії 19-го березня ц.р. вранці о годині 10-ій, у присутності владик, коадютора Владики М. Любачівського та Владики М. Марусина, салезіянських співбратів і численних священиків. Жалобно співали численні богомольці; малі семінаристи, колишні учні, Сестри.

Спочилий лишив у смутку рідних, співбратів та багаточисленних колишніх своїх учнів.

Н.Н.

Виставка українських старовинностей

У суботу, 27-го лютого, в Українськім Інституті Америки була відкрита однотижнева виставка колекції мистця К.Шонк-Русича та УІА-„Скарби України". Виставку офіційно відкрив адміністративний директор УІА проф. Т.Самійленко. Слово про мистця і його творчість виголосив мистецтвознавець Святослав Гординський, представник Мистецької комісії Інституту.

Мистець К.Шонк-Русич, який сам займається емалією, показав на виставці понад сотню творів старого українського мистецтва, які він відкуповував від осіб, що приїхали з України, та на американських авкціонах. Це речі переважно невеликого формату (бо такі легше вивезти), серед них — київські печерські металеві хрести й емалії та з дві десятки ікон з різних місць і часів.

Між нагрудними хрестами є речі з ХУІ-ХУІІІ століть. З новіших звертав увагу хрест Митрополита Василя Липківського з 1921 року,—як видно з напису,—пам'ятка з Першого українського православного собору в Києві того року. Серед емалієвих мініятюр є роботи київські і чернігівські, між іншим, зображення св. Теодосія Чернігівського і Дмитра Туптала.

Серед ікон з ХУІІІ-ХІХ ст. є рідкісна зі свв. Зіновією і Зіновієм та різні типи Богородичних ікон: Єрусалимська, Печерська, Почаївська, Покрова, Знаменна, Успіння, Чернігівська, Охтирська. Більшість із тих ікон чисто українські, на інших видно російські впливи, що не диво, коли зважити, що у минулому сторіччі українська церква в східній Україні була в московських руках.

Особливу увагу на виставці звертає найбільша розмірами річ—недавно набута плащаниця з Білої Церкви з ХУІІ-ХУІІІ ст., де на тлі темновишневого оксамиту зображено дев'ять головних фіґур і чотири євангелисти на рогах. Постать Ісуса Христа і обличчя всіх інших осіб намальовані на бляшаних пластинках і нашиті на матерію. Цілість оточена гарним виноградним орнаментом у стилі українського барокко.

Крім своєї збірки, мистець показав до 30 зразків власних емалів, де є також фіґурні зображення (св. Юрій, король Данило Галицький), решта експонатів уже типу сучасного з краєвидами і мертвими натурами. Безперечною заслугою мистця є те, що він відродив занедбане в нас мистецтво випалюваної емалії, що є одним з найтриваліших родів малярства.

Виставка доповнена деякими рідкісними виданнями про старе українське мистецтво зі збірки Шонк-Русича та з експонатів членів Інституту, що знаходяться там у депозиті. Між ними звертає увагу монументальне розмірами двотомове видання про мозаїки і фрески Київської Св. Софії з 1871 року (т. зв. „царське видання"), а також пергаменові рукописні картки галицької Євангелії з ХІІ-ХІІІ ст., що уважається найстаршими церковно-слов'янськими рукописами на американському континенті. Під час виставки відбулося в Інституті кілька багатолюдних імпрез, так що її змогло оглянути поважне число гостей.

Наприкінці цікавого вечора фотограф Осип Старостяк висвітлив прозірки з античного українського мистецтва, а мистець Шонк-Русич подавав вичерпні пояснення до них. Виставку оглянули близько 400 осіб.

С.Гординський

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Церква св. Володимира Великого в Марлборо відзначила 90-ліття Патріярха

Ольга Ліс у поклоні перед Патріярхом

Місійна церква св. Володимира в Марлборо, Н. Дж., отримала благословення від Блаженнішого Патріярха Йосифа, що його 14-го березня ц.р., під час Служби Божої, відчитав вірним о. прелат Антін Борса.

Слава Ісусу Христу!
Ватикан, дня 25 лютого 1982

Дорогі в Христі Браття і Сестри!

Дякую Вам за бажання, молитви і пожертву 220 дол. з нагоди 90-ліття мого життя. Дякую за вислови відданости і зрозуміння до наших змагань за визнання Патріярхату для нашої Церкви-Страдниці. Нехай Господь відплатить усім добром!

Радію, що Ви, — мала громада в Марлборо, — наслідуючи наших великих Батьків, хочете мати свою власну церковцю на американській землі і робите старання, щоб її збудувати з нагоди Ювілею нашого охрищення. Велике і святе діло! З Богом починайте на славу Божого Імени і нашого Народу! Уділюю Вашому Отцеві Душпастиреві і всім парохіянам наше патріярше благословення на цей почин.

Благословення Господнє на Вас!

† Йосиф
Патріярх і Кардинал

Опісля усі парафіяни перейшла до залі, де відбулося святкування 90-ліття Блаженнішого Патріярха.

Свято відкрила Галя Лойко, організаторка цих відзначувань, привітавши присутніх. Оля Ліс у своїй доповіді говорила про життєвий шлях Ювілята та поділилася з присутніми своїми враженнями зі святкувань 90-ліття Патріярха в Римі.

Отець прелат А. Борса, колишній учень Ювілята, у своїй доповіді розказав про терпіння нашої Церкви та страждання засланих на каторги — нашого Ювілята, тоді Київсько-Галицького Митрополита, і 14 єпископів, — з котрих всі загинули, одні на засланні, а інші — після повернення з заслання.

Отець прелат ствердив, що Блаженніший Патріярх — дуже завзятий і витривалий, сильно віруючий в Божу справедливість, і що Бог повернув нам нашого Патріярха, щоб він завершив колись почате діло для добре нашої Церкви і для нашого українського народу. Грімким відспіванням „Многая літа" Ювілятові закінчено першу частину свята.

У другій частині присутні мали нагоду оглянути світлини зі святкування 90-ліття Патріярха Йосифа в Римі і прозірки з Італії. Перекускою та спільними розмовами закінчено це незабутнє парафіяльне свято.

Кохайтеся...

(Продовження зі стор. 2)

разом пошепки розказав, як Пилип — його старший брат, дав йому великий мішок, серп та рукавиці і наказав нарізати кропиви під плотом дядька Миколи.

— А я не тільки кропиву, але й будяки позрізав, бо здогадався, для чого братові потрібна кропива. І не помилився, — того ж таки пізнього вечора Пилип і ще декілька хлопців поробили з тієї кропиви та будяків віників і пішли на „лови", а я за ними. Підстерігши зайду, вони зненацька дали йому чосу кропивою.

Відтоді „парні" перестали ходити на танці й зачіпати місцевих дівчат. А через деякий час група геологів виїхала з нашого міста в другий район. Услід за ними наші хлопці переслали інструкцію тамошній молоді, як треба пригощати „парнєй.

І від того часу, коли в нашому містечку з'являлися чужі з півночі, то завжди осторогою звучали рядки із поеми „Катерина" Тараса Шевченка: „Кохайтеся, чорнобриві"...

Історичний конґрес...

(Продовження зі стор. 2)

дальші успішні заходи, щоби наші синоди фактично впроваджували всі аспекти патріярхального управління в життя нашої Церкви. Вклад у дискусію цього питання вніс і сам Блаженніший Патріярх Йосиф, який у привітальному посланні до конґресу зазначив: „Патріярхат ми маємо, за нього змаг почався не тому вісімнадцять літ, а тому чотириста років, а навіть вже від Володимира Святого. Він завершився в нашім столітті і остає перед нами тільки визнання".

Широку гаму питань і проблем порушили доповідачі в час сесії, присвяченої темі: „Релігійне життя наших громад на поселеннях: до проблеми змісту і форм дії". Душпастирське життя діяспори виявляє ряд особливостей у порівнянні до нормальних умов життя християнських спільнот у власних країнах. Такі питання — як, наприклад, збереження обрядової окремішности і чистоти, мішані подружжя, євангелізація розпорошених вірних, культурна відрубність і інреґрація, виховання молоді в релігійному дусі та інше, були порушені в їх українській специфіці, а іноді й специфіці окремих країн українського поселення. З виступів і дискусії виринула низка практичних пропозицій організаційного і релігійно-суспільного характеру.

На тему „Ювілей Тисячоліття Хрищення Руси-України — концепція, підготова, пляни і завдання" виступали чотири промовці. Одна доповідь зглибила природу акту християнізації нашої батьківщини перед тисячу роками, пропонуючи певні уточнення в розуміння й інтерпретацію самої події. Офіційний представник Центрального Ювілейного Комітету Української Католицької Церкви, що його три роки тому покликано єпископатом, подав огляд досі пророблених праці, з'ясував дальші пляни, а головно намітив духовну концепцію ювілею. Спеціяльну увагу присвячено науковому відзначенню ювілею, і як у цьому напрямі можуть виявитися українські наукові установи. Особливо підкреслено потребу міжнародної наукової конференції, присвяченої проблемі християнізації нашої землі. Було позитивним, що на цьому католицькому форумі мирян якраз на тему Тисячоліття виступив православний доповідач, що об'єктивно представив погляди, які нуртують серед українських православних кіл. Не зважаючи на застереження, що їх можливо викликала поквапність у підготуваннях деякими католицькими чинниками, православний доповідач висловив думку і піддав практичні суґестії, як цей ювілей повинен стати спільним для всіх українських християн.

Окрема сесія молоді у рамках конґресу мирян, яка займалася темою „Бути з Христом, бути в Церкві — виклик сучасній молоді", була також чималим досягненням. На сесії в більшості говорили молоді — священики, студенти богословія і світські студенти самі і до своїх ровесників. Вичувалося серед учасників, що існує справжня потреба серед молодих людей говорити глибше про релігійні справи, знайти особисте відношення до центру нашої віри — Христа, але також знайти своє відповідальне місце у Христовій родині — Церкві. Молоді доповідачі і дискутанти намагалися кинути світло і на специфічні умови українського християнства і нашої Церкви в діяспорі.

У підсумкових думках конґресу підкреслювано доповідачами й дискутантами потребу продовжування діялогу між ієрархією, духовенством і мирянами. Були відкриті апелі до ієрархій, знайти спільну мову, використати потенційні енерґії мирян для праці в Церкві, а головно всі почали усвідомлювати велику відповідальність усіх чинників Української Католицької Церкви в діяспорі за її дальший ріст, збереження її спадщини в обличчі подій на українських землях та гідного продовження Володимирового християнства у наступному тисячолітті. Відповіді, що їх учасники конґресу намагалися знаходити на поставлені питання, назвав Патріярх Йосиф у своєму зверненні „історичними", бо „бо вони зроджуються на тлі важних історичних переживань... нашої Української Церкви".

У такому розумінні не є переборщенням назвати римський конґрес мирян таки історичним!

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи", англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 16

Б. Ґаховський, Дітройт	20,00	Р. Мандзій, Ню Йорк	3,00
О. Куси, Лейк Ворт	20,00	І. Пиндус, Сиракюзи	3,00
д-р О. Снилик, Єнсино	20,00	М. Соханівський, Едмонтон	3,00
М. Юсько, Геммонд	20,00	Дж. Чопко, Елміра	3,00
І. Свищук, Бейон	13,00	О. Федик, Стактон	3,00
А. Паламар, Стоні Крік	12,00	К. Фура, Фініксвілл	2,20
Н. Печенюк, Садбири	12,00	Г. Базар, Сиракюзи	2,00
П. Форманюк, Лос Анджелес	12,00	Р. Балюта, Баффало	2,00
о. С. Куривчак, Саскатун	10,00	Е. Бедрій, Рочестер	2,00
В. Лесюк, Санта Моніка	10,00	С. Богославець, Морріставн	2,00
В. Марчук, Чикаґо	10,00	В. Величковський, Блюмфілд	2,00
Ч. Сорреліс, Ель Рено	10,00	В. Веселий, Гартфорд	2,00
О. Блонарович, Бутвин	8,00	Н. Галізів, Чикаґо	2,00
І. Голл, Монксен	8,00	Д-р Т. Ганушевський, Н. Провіденс	2,00
Ю. Залізняк, Рашвілл	8,00	А. Дяк, Асторія	2,00
О. Когут, Н. Галливуд	7,20	З. Жолнєрчук, Стівенсвілл	2,00
С. Блажків, Торонто	7,00	В. Зарицький, Фордс	2,00
С. Карпюк, Дітройт	7,00	С. Зарічний, Джерзі Сиді	2,00
М. Кічула, Елкінс Парк	7,00	В. Клюфас, Вашінґтон Т.В.П	2,00
В. Мельничин, Френкфорт	7,00	І. Коваль, Кентон	2,00
А. Юрченко, Елізабет	7,00	К. Косановський, Вебстер	2,00
С. Новицький, Ст. Пол	6,00	Р. Лесів, Вудбайн	2,00
В. Яременко, Чала Віста	6.00	А. Леуш, Джерзі Ситі	2,00
М. Бартошик, Сиракюзи	5,00	І. Лучинський, Бренфорд	2,00
П. Босик, Гемтремк	5,00	Д. Манило, Лонґвенил	2,00
М. Вербяний, Линден	5,00	А. Мельничук, Ст. Кетрінс	2,00
І. Оленський, Сомервілл	5,00	І. Полатайко, Філядельфія	2,00
О. Семенів, Рочестер	5,00	І. Руденський, Парма	2,00
Д. Стравняк, Чикаґо	5,00	Я. Слободян, Торонто	2,00
М. Чвіль, Асторія	5,00	П. Сумик, Фултон	2,00
Я. Сенишин, Геркімер	4,60	М. Ткачук, Миллтавн	2,00
А. Турчин, Блюмінґтон	4,28	Л. Яцьків, Ню Йорк	2,00
В. Копельзів, Коламбус	4,00	Д. Конюх, Воррен	1,79
М. Романчук, Стайвезант	4,00	Р. Беґей, Сієтл	1,40
М. Сверида, Рочестер	4,00	Л. Рогожинський, Медисон	1,20
Р. Балабан, Торонто	3,00	В. Боярський, Юньйон	1,00
П. Войтович, Балтимор	3,00		
С. Зачко, Норт Гейвен	3,00		
В. Карась, Кірклен Лейк	3,00		
Е. Кругляк, Рочестер	3,00		
М. Луцишин, Чикаґо	3,00		